

Алек Попов
Случаят Анюта

Всички погледи бяха втренчени в монитора. На екрана потрепваше продълговата зеленикава графика. Не беше нужно човек да притежава специални познания, за да разпознае очертанията на голям penis. Пенисът на Люк Болтън.

В контролната зала на Центъра за астробиологически изследвания в Кейп Канаверал беше тихо и сумрачно. Тук бяха професор Бърнар Уудс, помощниците му д-р Рита Ек и д-р Дон Робъртс, както и съветските им колеги – академик Юрий Воронцов и професор Ливановски. Присъстваха още полковник Спъг от генералния щаб и генералът от ВВС Афанасий Юсупов; съветниците Хувър и Александър Милосердних. Зад тях надничаша някой си Джо Кели, федерален агент, както и един мълчалив руски разведчик, Лев Курягин. Всички напрегнато следяха екрана. Времето мъчително течеше; компютърната графика потрепваше монотонно, без да изменя контурите си.

– Какво става, колеги? – възкликна старецът Воронцов със силен руски акцент. – Вашият човек май не реагира!

В думите му още нямаше ирония, по-скоро изразяваха разочарование, но полковник Спъг усети болезнен патриотичен спазъм.

– Тук се крие някаква обективна причина – рече той, като се закашля авторитетно. – Люк е най-добрият!

На Лубянка всичко беше спокойно. Генерал Андроник Ципун лениво прелистваше внушителния каталог на оперативните работнички за специални поръчения. Беше получил заповед да подбере няколко момичета за отговорна международна мисия. Този път не се касаеше за саботаж, премахване, заличаване или взривяване. „The times change!“, както подхвърляха напоследък младоците от управлението с полуидиотска усмивка. Change не change имаше си параметри, които трябваше да се спазят. Оттук оттам беше подочул, че става дума за грандиозен космически експеримент – напоследък криеха всичко от него, стария боец. Мамка им перестроечна! Той отгръщаше мълчаливо тежките страници, пълни със снимки на голи момичета, и усещаше в душата му да узрява горчиения плод на носталгията. Добри момичета бяха, истински красавици! Но той... Той вече беше стар. Ето я КУ-754, милата! Колко щастливи мигове беше прекарал с тази рижа палавница... Доста вода е изтекла оттогава. Сега КУ-754 не е вече между живите. Наложил се да я ликвидират след отстъплението в Женева. И КУ-678 не беше лоша, но и нея вече я няма. Агентите на Гоминдана изпратиха главата ѝ по пощата. Да, случват се такива работи... Тъжно си мислеше Ципун и пръстът му шареше по снимките. Ето я и КУ-328! Не жена, а огън! Но годините минават и

сега КУ-328 е баба. Няма да понесе пътуване в Космоса. Жалко. Новите другарки бяха страшна пасмина. Да вземем КУ-0788А, например. Истинска малка проститутка! Миналата седмица имаше нещо с нея – нищо и никакво, между нас казано, – ала оная веднага отвори уста за назначение на Запад. Само знаят да искат, мръсниците! Иначе си ги бива, дума да няма. Готини парчета. Като извадени от онова проклето „Плейбой“. Той зацъка самодоволно...

На вратата приглушено се почука. Лев Курягин се вмъкна с котешки стъпки в полутъмния кабинет на началника и застана почително до бюрото му.

– Разрешете да остана, Андроник Михайлович...

Генералът махна небрежно с ръка, но уставната формула приятно засладни на душата му... Ех, този Курягин! Умееше да се пласира, копелето недно.

– Как върви разработката, Лев Никифорович? – запита той.

– Нормално, другарю генерал, ето сам вижте. Тук са последните сводки – рече Курягин и протегна тънка папчица, без опознавателни знаци.

Генералът я пое с професионален респект и зачете. После се втренчи във вестникарската изрезка, прикрепена към листовете. Беше снимка на жена в работнически дрехи. На бузата ѝ личеше следа от машинно масло, а на гърдите ѝ грееше петолъчка. По устните му заигра сатанинска усмивчица. Той затръшна каталога на оперативните гърли и бодро поде:

– Е какво, Лев Никифорович, май е време да започваме?...

– Тъй вярно, другарю генерал! – рапортува Курягин.

Ципун отпрати подчинения си с насърчително кимване. После мрачно стрелна червения телефон. „Виж го ти, какво му се дощяло!“, помисли си той с презрение. Да се сношаваме с гнъсните империалисти пред очите на цял свят... Изпъна възлестия си, корав среден пръст и почука многозначително по шайбата. На, на! Дегенерат такъв! После вдигна слушалката на белия телефон и набра някакъв номер.

– КУ-13286А слуша!

– А ти ли си... – тежко провлачи той. – Ще ме чакаш в „Россия“!
Стая 308.

– Андроник Михайлович – мазно пропя гласът. – Да не забравите да донесете от ония розовичките, с грайфери...

Старият генерал хлопна слушалката омерзен. „Всичко се разпада!“, с болка си помисли той.

Природата бе надарила Анюта Фьодоровна с крепко здраве, а партията-майчица – със званието „Герой на социалистическия труд“. Всичко това предопредели съдбата ѝ. Един ден я повикаха за преглед в лекарския кабинет на завода. Беше много дълъг и обстоен преглед. След месец получи повиквателна заповед – червена такава, гланцова, с държавния герб. На Анюта ѝ беше мъчно да остави съпруга си Витка и двете деца, но нима може да се откаже такава висока чест? Събра малко дрехи, взе значките и ордените си, качи се на влака и замина неизвестно къде... След около половин година снимката ѝ се появи на първа страница в „Правда“, придружена от обширна статия. Описваше се накратко трудовия живот на Анюта, подготовката ѝ за полета, стартът в Байконур и скачването с астробиологическата станция „Цирцея“. След седмица предстоеше стиковане с американската совалка „Хормон“. Астронавтът Люк Болтън и космонавтката Анюта Фьодоровна Илишна трябваше да прекарат заедно година и половина на борда на „Цирцея“. Въпросът, който тревожеше учените, бе: възможно ли е да се зачене в условията на безтегловност? И какво става след това? Лекарите щяха внимателно да изследват биологичните процеси по време на половия акт, момента на зачеване и фазите на ембрионално развитие. Функциите на двамата се изчерпваха с една единствена задача – любов. И тази прекрасна дума сякаш символизираше дружбата между двата велики народа...

Но за Витка, съпруга на Анюта, нещата изглеждаха по-иначе. Той погледна мрачно към небето, затулено от промишлени облаци и злобно процеди: „Курва!“ . После се упъти към Градския комитет на партията, за да дири справедливост. Там пък вдигаха рамене и мъккаха, а зад гърба му се кикотеха. Накрая го изпъдиха. Витка се озова сам на безлюдния площад. В центъра безмълвно се извисяваше статуята на Владимир Илич, излята от бронз. Хрумна му да отиде в кръчмата, но там всички го познаваха и положително щяха да му се смеят. „Ще я пребия – закани се той, – само да се върне, ще ѝ строша главичката!...“ И се запъти към кръчмата.

Люк Болтън беше глуповат младеж, чието призвание бе да се шляе по плажовете на Маями. От време на време прескачаше до някоя козметична лаборатория, продаваше семето си за малко долари, които похарчваше по същия начин, както ги беше спечелил. Веднъж го попитаха: „Ей, Люк, от какво живееш?“ Той се замисли и рече: „Търгувам с деца“... Може би не беше чак толкова глупав. Но един копой случайно чу думите му и го предаде в полицията. Беше задържан и разследван. После всички се смяха с изключение на копоя. Историята се разчу и най-

неочаквано НАСА се заинтересува от скромната личност на Люк. Кандидатите за космически плейбой трябваше да имат здрава ерекция и да не са боледували от венерически болести. Люк Болтън отговаряше и на двете условия, плюс едно основно преимущество: излизаше добре на снимки. Беше среден на ръст, добре сложен, със светла коса и златист тен, типичен англосаксонец. Имаше симпатична усмивка, а панталонът му се издуваше многозначително отпред. На репортерите обясняваше, че е лаборант. Ерекцията му бе оценена приблизително на един милион долара. За пръв път чуваше такава цифра. Подсвирна и бръкна в панталона си, сякаш да се увери, че богатството още е там. „Ще трябва да купя железни гащи с шифър“, подхвърли той пред екипа на професор Бърнард. Рита Ек се захили особено.

Междинният шлюз се отвори с тихо съскане, тялото на Люк плавно се плъзна вътре, изтласкано от налягането в неговия отсек. Отвътре „Цирцея“ напомняше раковина. Бледорозови луминисцентни лампи излъчваха равномерна светлина. Стените изглеждаха полупрозрачни, с плавни меки извивки. Камерите бяха дискретно замаскирани, останалата апаратура с нищо не се отличаваше от домакинското оборудване на луксозен модерен апартамент. На тавана беше вградено огромно огледало. В илюминатора ярко блестеше част от Земята като хребет на заснежана планина. Две недоуваеми кресла във формата на гигантски гъби плуваха ниско над пода.

– Хей, здрасти! – провикна се той, озадачен, че никой не го посреща.

Последва мълчание, Люк се озърна с безпокойство.

– Добре дошъл, другарю Болтън – разнесе се глас по микрофона.

Люк се стресна. Не виждаше никой, обзе го чувството, че отнякъде внимателно следят всяко негово действие.

– Аз намира се в отсек на Съюз – обади се гласът на развален английски. – Идва, ти не тревожи се...

От шлюза се разнесе познатото свистене и в другия край на станцията изплува Анята. Значките рубинено проблясваха върху мощната ѝ гръд, медалите безтегловно се люлееха. Под носа ѝ тъмнееше рядък мъх. Плоското ѝ селско лице излъчваше вродено достойнство. Беше облечена в широк тъмносин анцуг, произведен в България, с герба на СССР върху ръкава. Обута в гуменки на босо, от които стърчаха дебели зачервени глезени. Ситно накъдрената ѝ коса издаваше някакво тъмно кокетство.

– Аз съм Люк Болтън – представи се той и несигурно подаде ръка.

– Анюта Фьодоровна Илишна – рече тя и здраво стисна десницата му.

– Тук е доста топло – промърмори той след неловка пауза.

Измъкна се ловко от белия гащеризон и остана по шарени къси панталонки и жълта фанелка с картинка на сърф – както бе свикнал да си ходи в Маями. Анюта се опули насреща му, а по гърба ѝ премина тръпка на погнуса.

Над компютрите се носеше зеленикава мъгла, операторите все така прилежно обработваха постъпващите данни, но в залата вече кълнях първите признаци на безпокойството и взаимното недоверие. Най-важната новина се бавеше... Отвън, пред вратите чакаха дузина журналисти и всички се питаха какво по дяволите ще им кажат. Зеленикавата графика лениво се поклащаше на екрана като водорасло, залепнало на дъното на океана.

– Ех, колеги! – не се стърпя старият академик. – Да бяхте изпратили мен, а?

Генералът и съветникът нетактично се разсмяха. Полковник Съг усети как кръвта се качва в лицето му.

– Дайте ми връзка с Болтън! – хладнокръвно нареди професор Уудс.

Настроението на „Цирцея“ беше малко над абсолютната нула. Люк унило разтриваше слабините си. Анюта пък се беше свила на едно кресло и се мъчеше да не го гледа. Неочаквано един от екраните светна.

– Навигатор Болтън, какъв е проблемът? – строго попита професорът.

– Не мога да се възбудя, сър – засрамено призна Люк.

– Виждам! – прекъсна го Уудс. – Защо?

Люк хвърли поглед към голата Анюта, за момент се усъмни дали това все пак е истинската причина, но тутакси отхвърли всяко колебание. Още щом Анюта съблече проклетия си анцуг, почувства, че нищо няма да излезе от тая работа. Отдолу се показаха чудовищен кафяв сутинен и груби дълги гащи. В тяло Анюта приличаше на работен кон – яка и ръбата. Ръцете и краката ѝ бяха обрасли с гъсти черни косми, а гърбът ѝ – покрит с дебел мъх. Вълната ѝ буйно изригваше между краката и под мишниците като задушлив тежък дим. Тя смирено зае поза на очакване, но Люк вече знаеше: нищо няма да излезе.

– Каква е причината, Болтън? – повтори въпроса д-р Робъртс.

– Жената... – измънка Люк.

– Картина на жената! – изкомандва професор Уудс.

– Нищо й няма на жената – простодушно отбеляза генерал Воронцов. – Има си всичко и остава...

– Да бяхте пратили колхозната крава! – подхвърли Рита Ек.

– Мооля? – като един се извърнаха членовете на съветската делегация и свъсиха вежди.

– Няма нищо – намеси се дипломатично съветникът на президента. – И утре е ден.

Два дена по-късно, в броя си от 21 март, ежедневникът „Правда“ излезе със следната информация: „Американският астронавт Люк Болтън се оказа напълно импотентен. Уникален космически експеримент на стойност един милиард долара се проваля не по наша вина. Самочувствието на съветската космонавтка Анюта Фьодоровна е добро.“ Пиян от щастие, съпругът на Анюта, Витка, занесе вестника в кръчмата и го показа на всички.

– А ти не бързай да се радваш, Витенка – подхвърли злобно водопроводчикът Яков.

Люк зяпаше някакъв мръсничък филм на видеото и напразно се мъчеше да възкреси спортната тръпка от плажовете. Бронзовите лъскави тела изглеждаха измислени и нереални като излети от пластмаса. Струваше му се, че никога през живота си не е срещал истинска жена, от плът и кръв, а само разни куклички без вкус и мирис. А може би той самият не беше съвсем наред? Може би той е също такава кукличка за любов?... Внезапно екранът запраща, преминаха няколко морави черти, после се изпълни със зрънца, докато накрая се появи образ. Беше възрастен мъж с угрижено лице и малко коса. Люк подскочи от изненада.

– Синко! – рече мъжът. Гласът му звучеше безкрайно уморено. – С теб говори твоят президент. Знам, че си безделник и те мързи дори да гласуваш, но искам да видиш нещо и да си направиш изводи за твоята отговорност пред нацията в този момент. Размърдай си инструмента, защото знам поне хиляда души в тази страна, които с радост ще ти го отрежат, ако продължиш да пикаеш върху знамето. И аз няма да им попреча.

Екранът се изпълни с необятно множество от хора, знамена и плакати. Хората крещяха яростно, размахваха юмруци, а камерата нарочно фиксираше плакатите: „Вдигни го, Люк!“, „Ние сме с теб!“, „Давай смело, Люк!“, „Начукай й го, Люк!“, „Ти мъж ли си?!“, „Събуди се, тъпо копеле!“, „Съветски плъх!“, „Скапан евнух!“, „Ти не си американец!“... и още много, много окуражаващи надписи. Някакво разрошено момиче, яхнало приятеля си, внезапно разкъса фанелката си и завря остриите си

свежи цици в обектива. Големите вестници се погрижиха да запечатат този кадър за вечни времена. Всеки ден Люк получаваше по видеопоща та изрезки от пресата. Името му скоро се превърна в символ на всеобща покруса. Дори не можеше да се обеси, тъй като се намираше в безтегловност! Рееше се голямата раковина като пъстра безпомощна риба.

Вече повече от месец Витка ходеше пиан. Анюта докладваше по три пъти на ден, че самочувствието ѝ е добро. През останалото време тъгуваше и сучаеше. Понякога залепяше нос до хладното стъкло на илюминатора и с часове съзерцаваше Земята и Съюза на съветските социалистически републики. И всеки път Съветския съюз ѝ се струваше много по-голям... Очите и преливаха от сълзи на гордост и носталгия, но тя хрбро ги гълташе и търсеше през сребристите перести облаци рублинените отблясъци на кремълската звезда.

Американският астронавт изглеждаше кисел и потиснат. Макар и отблъскващ във всяко отношение, на Анюта ѝ беше жал за него. Щеше ѝ се някак да му помогне, да го утеши по човешки, но не знаеше как. Когато нейният Витка плачеше безпомощен и пиан в скута ѝ, тя разчесваше сплъстените му коси, проветрявайки главата му, докато спиртната мъгла се разнесе, а после го целуваше страстно, сякаш за да изсмуче и последните капчици отрова. Но този тук беше напълно трезвен, наливаше се с мляко като жаба, и тя просто не знаеше как да постъпи. Докато един ден...

След поредния, мъчителен и за двамата опит за сношение, Люк събра кураж и ѝ рече:

– Анюта Фьодоровна, защо не се пообърснеш малко?

– Не разбира какво искаш кажеш – искрено отвърна тя.

– Викам да си обърснеш мишниците и краката! – изтърси Люк, вече не му пукаше от нищо.

Анюта остана потресена. Сякаш я замериха с кал, тя потръпна, за да се отърси от мръсотията. Значи ето какъв си бил! Ако нейният Витка ѝ беше сервирал подобна мерзост, нямаше да се размине с дръжката на метлата. Но на „Цирцея“ нямаше метли. Пък обстановката беше сложна от международна гледна точка. Налагаше се да действа по-дипломатично. Анюта преглътна яда си и се постара да отговори със съдържано достойнство.

– Аз съм съветска жена, мистър Болтън.

Вече беше уверена, че тоя перверзен тип крои някаква гнусна провокация срещу нея, съветската гражданка, и оттук нататък съдбата на Люк ѝ стана съвършено безразлична.

– Знам какво трябва да се направи – заяви уверено Рита Ек.

Колегите ѝ я гледаха без особен ентузиазъм. Полковник Спъг махна с ръка. Вече никой не вярваше, че е възможно да се направи нещо. Федералният агент дори изказа предположение, че Люк се готви да търси политическо убежище.

– Трябва да изпратим друга жена – рече д-р Ек. – Ще струва доста, но мисля, че се налага.

– Парите не може да са проблем, когато са засегнати устоите на националното самочувствие – възрази съветникът Хувър.

– Имам една племенница, Гленда Роуз – поде бързо Рита Ек, – мисля, че тя ще се справи. Май си пада по Люк.

– Пада си по тоя парцал! – избухна Спъг. – За бога, жено, та целия свят знае, че той е импотентен. По-добре да изпратим друг мъж.

– Не сте прав – отвърна тя. – Страхотен е!

Две седмици по-късно Гленда Роуз излетя със совалката „Хормон“. Гленда беше само на деветнадесет и във вените ѝ течеше доста смесена кръв, обсоятелство което работеше с пълна пара за междурасовия консенсус. Гленда имаше меки, изящни черти и бухнали, чувствени устни. Познаваше Люк от вестниците и разказите на своята леля. Обичаше да рискува и този път реши да заложи всичко върху симпатичната му усмивка.

В знак на протест съветската страна отзова Анюта от борда на „Цирцея“. На 28 май модулът на нейния „Съюз“ се приземи сред пясъците на Казахстан. Витка спечели двадесет рубли от водопроводчика Яков, който упорито твърдеше, че Анюта ще се върне непразна. Но „Правда“ категорично го опроверга.

– Разрешете да докладвам, другарю генерал! – Лев Курягин се изпъна като струна пред бюрото на началника.

– Седни, Лев Никифорович, седни. Ще пийнеш ли чай? – радушно го посрещна Ципун.

Но Курягин все така стоеше пред него с фанатичен блясък в очите.

– Операция „Ледена тръпка“ завърши успешно! – изстреля той.

– Молодец! Знаех си, че няма да се изложим – доволно потри ръце генералът. – Искам да ми разкажеш всичко в подробности.

Курягин се разположи удобно върху коженото канапе под портрета на Илич. Камериерката донесе чай, препечен хляб и масло. Генералът му смигна заговорнически и измъкна от личния си хладилник заскрежена половинка водка и кутия черен хайвер с размерите на противопехотна мина.

– Живнѣ можетъ бытѣ прекрасна! – подхвърли той и се тръшна до Курягин.

Скоро в полутъмния кабинет отекна кристален звън на чаши, примесен с енергично мяскане... Курягин разказваше, генералът слушаше. Отвреме навреме Ципун избухваше в бурен кикот и прекъсваше подчинения си:

– Ама така ли й каза? Защо не се пообърънеш? – питаше той със сълзи на очи. – И бяха доста унили, а? Ха-ха-ха! Тъпанари!

Курягин охотно се връщаше назад, преразказваше думите и имитираше жестовете на злополучните участници в експеримента.

– Не може да бъде! – пляскаше се по коляното генералът. – Пръднала, казваш!

– Мощно, Андроник Михайлович, мощно! – уточняваше Лев Курягин, силно развеселен.

– Е, драги ми Лев Никифорович, – сложи ръка на рамото му старият генерал, – виждаш ли сега какво богатство са нашите съветски хора! Ние имаме злато и нефт, уран и диаманти, имаме безброй ракети и танкове, имаме прекрасни учени, генерали и шпиони, но нашата истинска сила – запомни добре това! – са съветските хора! Защото съветският човек, драги, е съвършено непробиваем. И нека разните му там плазмодии дрънкат, каквото си щат... Нека се мяскаат с капиталистите, нека си режат ракетите, нека си се размразяват! Съветският човек ще победи. На него се надявам!

Курягин кимаше и попиваше откровенията на ветерана от Студената война. И на душата му ставаше светло и уютно. Предчувстваше той наградата и се облизваше наум. И ето че признанието не закъсня.

– Отличи се ти, Курягин, много се отличи – тежко поде генерал Ципун. – Засега орден не мога да ти дам по обясними причини, но времето е пред нас. Смятам да те изпратя в Париж. Ще се внедриш в прочутото Прет а порте. Мисията е изключително отговорна... – той сниши глас. – Имам сведения, че ЦРУ инвестира огромни суми в ателието на Ив сен Лоран, където при най-строги мерки на секретност се разработва ново поколение еротично бельо. Разбираш ли какво означава това за нашия отдел?...

– Аз съм Гленда – рече тя с приветлива усмивка. – Хелюу!

Станцията беше доста разхвърляна: дрехи и предмети плуваха в безтегловност, а сред тях и един огромен кафяв сутиен, забравен от Анюта, който пораждаше особено тягостно чувство. Брадясал и отслабнал, Люк я наблюдаваше недоверчиво като извънземно. Беше се

навлякъл с пуловер и анцуг, но въпреки това изглеждаше, че мръзне.

– Колко топло е тук – промълви тя.

Дръпна ципа между гърдите си и разтвори белия гащеризон. Лъскавите ѝ твърди кичури се пръснаха върху силните, матови рамене. Гърдите ѝ изскочиха навън – гладки и стегнати, с вирнати носове като лодки. Лекото трико се свлече със свистене по тялото ѝ, откривайки твърд корем и дълги кафяви бедра. Кожата ѝ излъчваше блясъка и свежестта на прясно излят шоколад. Гленда се отгласна с върха на пръстите си, издигна се плавно нагоре, изви се гъвкаво и заплува около Люк.

– Мили Боже! – извика половникът.

Останалите мълчаха, стиснали зъби и не откъсваха очи от екраните. Рита Ек пушеше привидно безучастна и издухваше надменно дима над главите им. Тя имаше доверие в красивата си племенница, която в момента снимаше най-скъпия видеоклип на света. „Давай, малката! – окуражаваше я тя наум. – Скоро ще бъдеш най-търсения фотомодел от двете страни на Океана...“

Люк изпита особен трепет – като пролетния стон, с който се пропукват ледовете. В гърдите му отекнаха началните акорди на могъща симфония. Усети, че го пронизват невидими потоци космическа енергия, сякаш бе център на Вселената. А музиката набираще сила, разливаше се нашироко и властно го изпълваше. Нежната какаова пеперудка грациозно кръжеше около него и подхвърляше банални, изтъркани фрази:

– О, Люк, прекрасно е да летиш. Толкова съм лека, че чак ме е гъдел... Не искаш ли да потанцуваме?

Но на него му звучаха като кристална поезия. Босото ѝ краче го перна по носа. Той я сграбчи за глезена и я притегли към себе си. Усети надигането, онова великолепно набъбване, изправяне, втвърдяване, което прави света тесен като детски слип, опънат върху Хималаите.

– Браво, Люк! Браво! – отекна радостен възглас.

Последва взрив от ръкопляскане. Операторите наскачаха от местата си и се запрегръсчаха. Новината мълниеносно се разнесе из цялата страна и над градовете избухнаха огнени рози. Развяха се знамена. Хората наизлизаха по улиците и радостно крещяха към ослепителното небе. И мъжете вече не се заканваха нагоре с юмруци, а жените изпращаха въздушни целувки.

Люк и Гленда донесоха от Космоса едно съвсем здраво и читаво бебе на име Дейвид. Малко преди да се роди, двамата склучиха брак на „Цирцея“ като благочестиви християни. Церемонията се предаваше

едновременно по десетте най-големи канала на Северна Америка. По този случай самият президент се обърна директно към нацията.

– Познавам този тип мъже – заяви той с омекнал от вълнение глас. – Горди и непокорни, потомци на първите заселници. За тях свободата и правото на избор са свещени! Понякога забравяме, че те съществуват. Докато не се появи някой като Люк, скромнен, ала упорит, за да ни припомни, че тези люде още са сред нас и продължават да носят духа на онези, които потеглиха на Запад, уповавайки се единствено на Провидението и силните си мишци! Защото какво щеше да бъде днес Америка, без тези уникални индивиди, решени да отстояват неповторимата си идентичност и личен избор с цената на всичко? Какво биха значили всички наши богатства и интелектуални ресурси без тях? О, наивни технократи! Тези прости, ала честни ръце държат ключа на нашата независимост и нашия просперитет!

Както винаги, няколко самотни хипари се събраха пред Белия дом и изгориха знамето в знак на протест. Протестираха също леви студенти в Париж, Берлин и Сеул. Но това съвсем не се отрази върху астрономичните хонорари на космическите младоженци... На космодрума Люк и Гленда бяха посрещнати с огромна, колкото слон торта, подарък от семейство Марс.

А през това време съдбата на Анюта се развиваше според суровите закони на житейската правда. Един ден преди да се приземи, в „Правда“ излезе указ за повторното ѝ награждаване с високото звание „Герой на СССР“. Но тя така и не прочете този брой. Още с кацането си бе посрещната от екип на КГБ, задържана и изолирана. Витка я чакаше, чакаше, накрая се досети какво е станало и окончателно се пропи. Разпитвах я надълго и нашироко. Анюта изписа много листа и все твърдеше, че е невинна, но това само усилваше подозрението... Накрая никой не се съмняваше, че е предала важни държавни тайни на чуждото разузнаване. Остатък от живота си Анюта прекара в Сибир, далеч от съпруга и децата си. Работеше на едно сечище и отново беше ударничка. Омъжи се повторно за някакъв шофьор, който за разлика от Люк имаше силата и куража да я желае.

КРАЙ

© 1999 Алек Попов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/16>]